

Rafael Melià Castelló

JUNT AL CONFESSONARI Drama en un acte

Esta obra va obtindre el premi del concurs que organisa l'associació Cultural **El Piló** de Burjassot, en la seua edició de l'any 2010.

Personages:

ÀNGELA

MATIES

L'acció, l'interior d'una iglésia.

Costats, els de l'espectador.

Época actual

ACTE ÚNIC

Interior d'una iglésia. Al centre de l'escenari, els bancs per als feligresos situats en diagonal al públic. Al fondo, junt al fòrum, destaca un confessorari. La llògica poca llum, produïda per alguns ciris encesos, li donen l'ambient propici al lloc en el que es desenrolla l'acció. Agenollada en u dels bancs, en actitud oratòria, està ÀNGELA, dona d'edat aproximada als xixanta anys, pero que encara conserva una innegable bellea. Vist elegantment. Bossa de vestir descansa sobre el banc, al seu costat. Al poc d'alçar-se el teló, el PARE MATIES entra per l'esquerra, procedent de l'imaginària sacristia. És el retor de la parròquia, i té uns trentacinc anys. Vist totalment de particular, segons la moda actual. Es sorprén en vore a ÀNGELA, i se li acosta.

MATIES.- Disculpe, senyora. ¿Està esperant confessar?

ÀNGELA.- (*Sorpresa.*) ¿Eh?... Perdone... ¿Cóm diu?

MATIES.- Li he preguntat si acàs està vosté esperant la confessió.

ÀNGELA.- ¿Cóm?... ¿La confessió...?... ¿Yo?... ¡Ah, no, no...! Confessar yo, no... No és la confessió lo que espere, perdone.... Pero, diga'm... ¿És vosté el senyor Retor?

- MATIES.- Per a servir-la, senyora. Aixina és.
- ÀNGELA.- Encantada.
- MATIES.- Vullc que sàpia que no ha segut la meua intenció molestar-la, ¿comprén? És que l'iglésia ya està tancada, i resulta una sorpresa vore-la ací, abstreta en els seus pensaments... Inclús m'havia paregut que estava dormida, i... Vosté dispense, senyora, pero juraria que no n'hi havia cap de persona en el moment de tancar la porta.
- ÀNGELA.- El comprenc, pero estava yo, com podrà comprovar.
- MATIES.- Ya ho veig, ya, pero és un tant estrany.
- ÀNGELA.- No, no, si té vosté raó. Per a vosté li resultarà estrany, clar. Pero he de dir-li, per lo que vosté ha dit fa un moment, que no dormia.
- MATIES.- Ya m'he donat conte.
- ÀNGELA.- Simplement, resava.
- MATIES.- Entenc. (*Transició.*) ¿Sap vosté quina hora és?
- ÀNGELA.- (*S'alça, nerviosa.*) No, la veritat és que no sabria respondre tal pregunta. Fa algun temps que ignore l'hora en la que em trobe.
- MATIES.- (*Preocupat.*) ¿Està vosté be? ¿Li passa alguna cosa?
- ÀNGELA.- No, no, gràcies; no em passa res.
- MATIES.- Puix no dona mostres de que siga com diu. El seu semblant no presenta massa bon aspecte. ¿M'equivoque? Diga'm, senyora: ¿Necessita ajuda? Parle sense temor, ¿vol?
- ÀNGELA.- Ya deu de ser prou tart, ¿veritat?
- MATIES.- En efecte; ho és. Fa un moment sonaren les onze en el rellonge de la torre. De fet, l'iglésia es tancà fa hora i mija. Li he de dir que estic completament segur de que quan tancàrem la porta, ni l'escolà ni yo reparàrem en la seua presència, perdone...
- ÀNGELA.- ¡Les onze! ¡Quina barbaritat! Perdone'm vosté a mi, faltaria més. Li pregue mil perdons.
- MATIES.- Pero no es pose aixina, dòna, que no té gens d'importància. Si lo que esperava era la confessió, ya mateix puc atendre-la en seguida. No té perquè preocupar-se. En un moment me prepare. Entre en la sacristia i torne ràpidament. Immediatament la confessaré.
- ÀNGELA.- No, senyor Retor, li repetixc que no és la confessió lo que vinc buscant. (*Dubta.*) O tal vegada sí, no ho sé...
- MATIES.- (*Molt correcte.*) Per favor, ¿vol tornar a assentar-se? No cap dubte de que es troba un poc nerviosa.
- ÀNGELA.- És cert; ho estic de veres. (*S'assenta.*)
- MATIES.- ¿Seria massa atrevit preguntar-li el motiu?
- ÀNGELA.- Sí, realment ho seria, pero no per part de vosté, sino per la meua. Seria massa atrevit, puix no faria una atra cosa que abusar de la seua paciència, quan lo que dec fer és anar-me'n, que ya és molt tart.
- MATIES.- Mai no és massa tart per ad algunes coses. És possible que la seua presència en estos moments ací responga a alguna d'elles, ¿no és així?
- ÀNGELA.- No crec que la meua presència goge ara de tal importància. Lo cert és que no sé perquè he vingut hui ací. No deguí de fer-ho.

- MATIES.- *(S'assenta al costat de la dòna, en actitud de sincera amistat.)* ¿Per qué diu això? La casa de Deu és el lloc adequat per a la meditació, per a orar, per a moltes altres necessitats espirituals de l'ànima. I em dona la sensació de que alguna d'eixes necessitats l'han conduïda a vosté esta nit ací, ¿m'equivoque?
- ÀNGELA.- *(En acabant d'una expressiva pausa.)* No, no s'equivoca. *(Recalca, reafirmant-se.)* No s'equivoca, senyor Retor.
- MATIES.- Per favor, cride'm Maties, ¿li importa? Això de Retor me resulta un tant protocolari, ¿comprén? Els feligresos em criden pel meu nom de pila, puix aixina els ho vaig demanar el dia en que vaig vindre ad este poble.
- ÀNGELA.- Ya, pero tinga en conte que yo no soc ningun d'ells. No soc més que una forastera. Seria també massa atreviment una atra volta, ¿no li pareix?
- MATIES.- ¿Per qué, si yo mateix li ho estic demanant? ¿Qué troba vosté de mal?
- ÀNGELA.- Seria... massa modernisme. I yo soc enemiga acèrrima d'ells. ¿Entén?'
- MATIES.- En eixe cas, faça una cosa, ¿vol? Cride'm Pare a seques. Ho preferixc, ans que senyor Retor.
- ÀNGELA.- Està be. Dir-li Pare no em desagrada. Això ya és una atra cosa.
- MATIES.- Pero que quede clar que preferiria que em cridara Maties.
- ÀNGELA.- Pero yo no. Em dispensarà, ¿veritat?
- MATIES.- Clar que sí. ¡Cóm no! Cride'm com més senzill li resulte.
- ÀNGELA.- *(Pensa.)* Perdona, m'estava vosté dient abans que...
- MATIES.- Era vosté qui m'apuntava que yo no m'equivocava.
- ÀNGELA.- ¡Ah, sí, ya recorde! Aixina és. *(Transició.)* La veritat és que em trobe en esta iglésia, obedint els impulsos d'una estranya força que m'ha conduït, que m'ha fet donar els passos fins a l'interior d'este recint que sempre s'ha qualificat com sagrat. Pero lo cert és que ignore si la motivació obediix ad eixa necessitat de confessar, com vosté dia, o a una atra causa. Això no seria capaç de definir-ho en este instant.
- MATIES.- Tal volta, si parlem ara els dos, a la fi potser que ho conseguixca dessifrar.
- ÀNGELA.- No, Pare, no. Pense que ya l'he molestat massa, i me'n dec anar.
- MATIES.- Aguarde, per favor. Per supost que no m'ha molestat en absolut. No ho ha fet, senyora. Una de les meues missions en la vida és eixa: tractar d'escoltar als sers humans.
- ÀNGELA.- *(Sentida.)* Potser en el meu cas caldria dir millor... als pecadors.
- MATIES.- Tots ho som en este món. En major o menor quantia, pero ho som en definitiva.
- ÀNGELA.- Yo forme part del primer grup.
- MATIES.- Per lo que veig, sí que és la confessió lo que vosté ha vingut a buscar.
- ÀNGELA.- És possible, mirant-ho des del prisma en que la seua vocació l'indica, pero...
- MATIES.- Continue, per favor.
- ÀNGELA.- *(S'alça i dona uns passos per escena.)* No estic del tot segura. Crec que deuria dir-li primerament una cosa que desconeix. No soc creent.
- MATIES.- Eixe ha segut el primer pas per a iniciar la seua confessió.
- ÀNGELA.- ¿No li pareix absurd calificar-ho aixina? ¿Cóm pot intentar confessar-se una persona que no és creent? ¡És una idea ridícula!

- MATIES.- *(S'alça també i camina lentament mentres parla.)* No ho crega. Per a alcançar el cim d'una sincera confessió, només es requerix mantindre una actitud: la bona voluntat de fer-ho. El reconeixement de que s'ha obrat mal, i que es precisa abocar en l'invisible pou tota l'immundícia que es porta en l'ànima. No és, per tant, cap d'idea ridícula com acaba de dir. I trobe molt be el fet de que en vosté eixa bona intenció existisca. La veritat és que està desijant confessar, senyora... ¿M'equivoque?
- ÀNGELA.- *(Queda pensativa uns instants.)* En el cas de que fora com vosté sospita, lo cert és que no sabria cóm començar.
- MATIES.- Tal volta yo podria ajudar-la, ¿no ho ha pensat?
- ÀNGELA.- És vosté intel·ligent. No cap dubte de que ha sabut captar en mi allò que m'impulsava des de l'interior de l'ànima, des del mateix moment en que travessí eixa porta. *(Torna al banc i s'assenta.)* Volguera confessar, és cert, pero no podria dir-li el qué, ni el cóm, ni el perquè. No sé si pot entendre'm, perdone vosté, Pare.
- MATIES.- La missió d'un servidor de Deu és tractar d'entendre les ànimes dels pecadors, del mateix modo que la d'un pastor consistix en conèixer a la perfecció el modo de ser i d'obrar de cadascuna de les ovelles del seu ramat.
- ÀNGELA.- *(Pausa llarga.)* ¿Sap qué? És la primera vegada que entre en una iglésia des de fa moltíssim de temps.
- MATIES.- *(Torna a assentar-se al costat.)* ¿Algun motiu especial per a no haver-ho fet abans?
- ÀNGELA.- ¿Algun motiu especial? Puix no sé, no sabria dir-li, pero per a lo que sí que el tinc és per a haver vingut esta nit ací.
- MATIES.- ¿Ah, sí? ¿I quin és? ¿M'ho podria dir?
- ÀNGELA.- *(Dolguda.)* Estic a soles, completament a soles en ma vida.
- MATIES.- Comprenc.
- ÀNGELA.- Dubte que ho puga fer. La veritat és que dubte que puga entendre'm ningú en el món. Esta dòna que ara li parla no ha sabut mai conseguir que qui es trobava al seu entorn la compreguera. Potser per això és la soletat qui m'envolta en estos instants.
- MATIES.- ¿A quina classe de soletat es referix, a la del cor o a la de l'ànima?
- ÀNGELA.- En certa manera són idèntiques, ¿no?
- MATIES.- Només en certa manera, pero no ho són del tot. La soletat del cor és dura, terriblement dura en ocasions, pero salvable a lo llarc del temps, mentres que l'atra... La soletat de l'ànima ningú la pot solucionar, si no comença per intentar fer-ho el propietari d'ella, o siga, vosté en este cas. ¿Quin dels dos eixemples correspon al seu, ¿m'ho sabria dir?
- ÀNGELA.- Tal volta els dos.
- MATIES.- *(Es posa en peu. Llarga pausa, mentres passeja i medita.)* ¿Quàn entrà en una iglésia per última vegada? Fa un moment m'ha dit que fea molt de temps. ¿Recorda quàn?
- ÀNGELA.- El dia del soterrar de ma mare. Fa vintissís anys.
- MATIES.- ¿I des d'aquell dia...?
- ÀNGELA.- Mai havia tornat a posar els meus peus en açò que vostés diuen la casa de Deu.
- MATIES.- Fins esta nit.
- ÀNGELA.- En efecte; aixina és. Li resultarà estrany, ¿no?

- MATIES.- No ho crega. Interessant, sí, pero estrany, no.
- ÀNGELA.- ¿Interessant? ¿Qué pot tancar d'interés el meu cas, si no em coneix de res?
- MATIES.- ¿Mai s'ha parat a pensar en que Jesús vingué al món per a redimir a unes gentes que mai havia vist en anterioritat?
- ÀNGELA.- Pero diuen que Ell era el Messies, el Fill de Deu fet Home. És prou diferent al meu cas, ¿no?
- MATIES.- En absolut. Ell fon l'inici del camí que degueren seguir tots els seus discípuls, des del mateix instant en que aixina ho manà als dotze apòstols.
- ÀNGELA.- ¿Sap una cosa? Fea tant de temps que no escoltava a una persona parlar conforme vosté ho fa...
- MATIES.- Per la forma en que s'expressa, diria que per lo vist, fa molt de temps que no ocorren moltes coses en la seua vida, ¿no?
- ÀNGELA.- (*Dolguda, resentida.*) Fa molt de temps que no sé lo que és tindre vida.
- MATIES.- ¿Qué vol vosté dir?
- ÀNGELA.- Exactament lo que he dit: que no sé lo que significa fruir d'eixe marvellós dò.
- MATIES.- (*Pausa.*) ¿Per qué ha vingut a este poble? ¿Coneix ad algú en ell? ¿Té vosté família acàs?
- ÀNGELA.- ¡Quí sap!
- MATIES.- ¿Qué significa això? ¿La té o no?
- ÀNGELA.- (*Intenta distraure el tema, posant-se en peu.*) L'estic molestant massa. Me'n tinc d'anar. És massa tart.
- MATIES.- Pero no s'ha confessat encara, i sé que és lo que desija realment.
- ÀNGELA.- No, Pare, no. Lo que necessitava quan he entrat en l'iglésia era només pau, tranquil·litat, quietut i una poca intimitat. I ho havia conseguit. Després, no sé per quina raó, m'he quedat absorta fins que vosté m'ha trobat. Pero la confessió, si és que la precisava, no era de la classe que vosté està imaginant. No he necessitat de la presència de cap discípul de Crist, com vosté ha dit fa un moment. La meua verdadera confessió ha tingut lloc de la forma més queda i callada entre Ell i yo. (*Eleva la mirada a les altures, dirigint-la a un imaginari lloc on se supon que es troba Jesús en la Creu.*)
- MATIES.- (*Pausa.*) És curiós.
- ÀNGELA.- ¿El qué li ho pareix?
- MATIES.- Fa uns moments se manifestava en sinceritat com el ser més no creent del món, el més ateu, i en canvi, acaba de referir-se ad Ell d'una forma que, tant en el to de la seua veu, com en el fòc innegable de la mirada, ha demostrat una quantitat enorme de sincera fe.
- ÀNGELA.- (*Somriu amargament.*) Ell sempre fon el meu únic motiu real per a tindre-li'n.
- MATIES.- Ell és... el Fill de Deu.
- ÀNGELA.- És qui mai m'ha fallat, ¿comprén, Pare? Ell sempre escoltà els meus precés a lo llarc de la meua vida. O, almenys, sempre em donà la llum que precisava en la meua foscor.
- MATIES.- Torne a repetir que és curiós, molt curiós... (*S'assenta.*) Per a no ser creent, ho dissimula molt be.
- ÀNGELA.- Puix no ho soc, no l'enganye. Mai he pogut engolir-me, i vosté dispense, el rastre de mentires que cercolen la seua religió. (*MATIES fa un gest de protesta, com si volguera*

parlar, pero ella no li ho permet.) ¡Sí, sí, ya ho sé, li ho acabe de dir! Vosté dispense. Per a mi, la seua religió està tota plena de mentires, de falsetats... Pero, en tocant a Jesús, això ya és una atra cosa.

MATIES.- ¿I qué és lo que més l'atrau d'Ell, si no és massa atrevit preguntar-ho?

ÀNGELA.- *(Torna a assentar-se de nou.)* Tot; senzillament, tot. De Jesús no existix res que no m'atraga. La seua mirada, tota purea, el seu modo de ser i d'obrar... En una paraula, Jesús fon com deuriem de ser tots els humans, estos desgraciats i patètics espècimens en que s'ha convertit la raça humana.

MATIES.- *(Somriu.)* Perdone que em somriga per lo que acaba de dir, pero em parla sobre la purea de la seua mirada, com si l'haguera vista realment, com si la presència del Senyor fora motiu habitual i lògic en nostres dies, en nostra vida quotidiana.

ÀNGELA.- Comprenc. Sé que li estranyarà, pero és aixina.

MATIES.- *(En creixent interés.)* ¿El qué, senyora? ¿El qué és aixina?

ÀNGELA.- *(Molt digna.)* He vist a Jesús en realitat.

MATIES.- *(Reacciona en sorpresa i al mateix temps, incredulitat.)* ¿Qué?

ÀNGELA.- L'he vist. Diverses vegades durant la meua vida. Li sorprén, ¿veritat?

MATIES.- *(Es posa en peu, nerviós.)* Perdone, senyora, pero... ¿No estarà vosté...?

ÀNGELA.- ¿Quedant-me en vosté, com se sol dir actualment? No, Pare, no. Per supost que no. Res més llunt del meu pensar. Li estic parlant en el cor en la mà. Podríem dir que és este realment el principi de la meua confessió. *(Transició.)* ¿Qué li pareix?

MATIES.- ¿A qué se referix exactament quan diu que l'ha vist? ¿Podria explicar-se més clarament?

ÀNGELA.- Justa i exactament em referix a lo que vosté està pensant, a l'única explicació possible. Que els meus ulls han vist a Jesús.

MATIES.- Pero estarà parlant en metàfora; voldrà dir que l'haurà vist en ensomis, en moments en els que la ment es troba...

ÀNGELA.- *(El talla seca, dura, en complet convenciment.)* L'he vist del mateix modo que ara estic veent-lo a vosté. Exactament igual. Me sorprén, Pare Maties... És curiós que un dels seus discípuls pose en tela de júi la meua afirmació, i que siga yo, precisament yo, la propietària d'una ànima que sempre estigué lo més lluntana possible a l'iglésia, la que haja tingut de vore'l en diverses ocasions, a lo llarc i ample de la meua existència. *(Reafirmant-se.)* ¡L'he vist! ¡He vist a Jesús diverses vegades! ¿M'entén, Pare Maties?

MATIES.- *(Hi ha una llarga pausa. Camina per escena fins detindre's en el primer terme dreta.)* ¿Quí és vosté?

ÀNGELA.- *(Lentament s'alça, va cap al fòrum, i des d'allí respon.)* El meu nom és Àngela.

MATIES.- ¿Àngela? *(Pensa uns instants.)* Perdone, pero... ¿deuria de dir-me alguna cosa el seu nom?

ÀNGELA.- No, en realitat no pot dir-li res. Simplement he contestat a la seua pregunta. ¿No volia saber quí era yo?

MATIES.- Sap vosté perfectament quin ha segut el significat de la meua pregunta.

ÀNGELA.- Sí, crec que ho sé. Pero no puc dir-li res més per ara.

MATIES.- Més tart... ¿acàs sí?

- ÀNGELA.- *(Canviant el tema.)* Be, crec que ara dec anar-me'n. Ya li he fet perdre massa temps, perdone.
- MATIES.- No ha confessat encara... *(De repent, recorda les paraules de la dòna, i rectifica.)* O al menys no ho ha fet del modo tradicional, diríem... ¿Està segura de que en Ell *(Senyala l'imaginari Crist.)* ha complit com devia?
- ÀNGELA.- És en Ell en qui dec complir, ¿no?
- MATIES.- Té vosté raó.
- ÀNGELA.- En eixe cas...
- MATIES.- ¿Se'n va per fi?
- ÀNGELA.- Sí.
- MATIES.- Pero ad estes hores... ¿Té vosté on anar?
- ÀNGELA.- Quan venia a l'iglésia entrí en l'hostal que hi ha en el carrer Major. Passaré allí la nit.
- MATIES.- Lo que no acabe d'entendre és...
- ÀNGELA.- Diga... Diga vosté.
- MATIES.- No comprenc el motiu pel que ha vingut esta nit a l'iglésia, inclús afegiria que tampoc entenc el que vinga a este poble, no tenint en ell a ningun familiar ni conegut.
- ÀNGELA.- ¿I...?
- MATIES.- Pense que m'ha enganyat, senyora. No coneix a ningú. Vosté ha vingut per una atra raó. ¿M'equivoque?
- ÀNGELA.- *(Pausa llarga. Camina pensativa.)* És cert. No conec a ningú. Pero espere conéixer a una persona quan abandone este poble.
- MATIES.- ¿A qui? ¿Puc saber-ho?
- ÀNGELA.- No, no pot. Per la senzilla raó de que tampoc ho sé yo encara.
- MATIES.- No entenc les seues paraules. ¿Qué vol dir?
- ÀNGELA.- Sé que no les entendre. No pot entendre-les, és llògic. Pero són la veritat. He vingut a conéixer a una persona, i espere fer-ho.
- MATIES.- Per tant, la seua intenció és quedar-se en el poble, ¿no?
- ÀNGELA.- Per ara, sí.
- MATIES.- I... ¿serà per molt de temps?
- ÀNGELA.- Tot el que siga necessari.
- MATIES.- ¿I no creu que si em diguera alguna cosa més sobre lo que ha guiat els seus passos fins al poble, podria servir-li d'ajuda per a trobar ad eixa persona que busca?
- ÀNGELA.- Els detalls que conec d'ella res podrien traure de llum al cas. Els tinc que anar descobrint yo a soles, a poc a poc.
- MATIES.- ¿Ella? Es tracta d'una dòna en tal cas, ¿no?
- ÀNGELA.- Quan he dit ella, em referia a la persona. He utilisat el femení per tal causa, no perque es tracte d'un ser del meu sexe.
- MATIES.- Tanca vosté un enorme misteri en ses paraules, ¿sap?
- ÀNGELA.- No ho he negat. Realment, tota yo dec de paréixer-li un complet misteri.
- MATIES.- En eixe cas, la persona a la que busca és un home, ¿no?
- ÀNGELA.- Fàcil deducció.

- MATIES.- Be; si espera un minut, me pose una jaqueta i l'acompanye a l'hostal.
- ÀNGELA.- No se moleste, Pare; conec el camí.
- MATIES.- Pero estes no són hores per a caminar a soles pel poble. Podria trobar-se en algun desaprensiu, i...
- ÀNGELA.- ¿Ací? ¿En este poble? No diga això, home, si ací mai passa res, ¿veritat?
- MATIES.- Pero no són hores propícies. Espere, dòna, espere. Torne en seguida. (*Inicia el camí del mutis.*)
- ÀNGELA.- No, no ho faça, per favor. (*MATIES es deté.*) No fa falta. Repetixc que conec el camí, i en este poble, tan menut, tan apartat del vici i de la depravació del món actual, torne a dir-li que mai deu de passar res. (*En ironia.*) ¿O sí?
- MATIES.- O sí, ¿qué? ¿Qué és lo que intenta dir?
- ÀNGELA.- No sé... Tal volta, és possible que, a pesar de la tranquil·litat que este poble a simple vista emana, algun dia de l'ahir, d'un passat més o manco pròxim, poguera haver ocorregut algun fet desagradable, en un lloc no molt lluntà al que ara ocupem els dos, possiblement en este mateix punt on nos trobem, ací, junt al confessorari, ¿no creu?
- MATIES.- (*Estranyat, i al propi temps, molt intrigat, inclús nerviós.*) ¿Per qué me pregunta això?
- ÀNGELA.- (*Sense abandonar l'ironia.*) Vosté és el Retor, ¿no? Si vosté no ho sap, ¿quí pot saber-ho? ¿Ocorregué ací algun fet ara fa molts anys, en este mateix lloc que ocupem?
- MATIES.- (*Aumenta el seu interés.*) ¿En este mateix lloc? ¿On vol anar a parar?
- ÀNGELA.- Simplement, a fer que es quede vosté tranquil. Si mai ha passat res, ¿per qué anava a fer-ho esta nit? ¿No li pareix que seria massa coincidència?
- MATIES.- (*Es posa en peu, nerviós per demés.*) Per favor, li pregue que em diga lo que tanca en les seues paraules. ¿M'ho vol dir?
- ÀNGELA.- (*Parla lentament, sense pressa.*) ¿Per a qué vol oir lo que de sobra ya coneix? Tant vosté com yo sabem exactament a quin fet estic referint-me, ¿veritat? ¿Quina importància pot tindre oir-ho dels meus llavis una vegada més?
- MATIES.- ¡Per l'amor de Deu, senyora! Vosté sap més de lo que yo imaginava, i no m'equivoque. ¿Quí és vosté?
- ÀNGELA.- (*Sempre en ironia.*) ¿Ho ha oblidat ya, Pare Maties? ¡Qué oblidadiç és vosté! Li ho he dit fa uns moments. El meu nom és Àngela.
- MATIES.- ¡Ho sé! ¡Ho sé! ¡Sé que és Àngela! Pero, ¿quí és vosté en realitat? ¿I qué és lo que sap?
- ÀNGELA.- Sé exactament lo mateix que vosté, Pare Maties. La cantitat, per lo tant, és fàcil de calibrar, coneixent eixe detall, ¿no creu?
- MATIES.- Sí, és senzill del tot. (*Lentament camina, abatut, fins al banc, deixant-se caure en ell.*) És vosté ella, ¿veritat?
- ÀNGELA.- (*Pausa. Lentament s'acosta al costat d'ell.*) ¿A qui es referix al dir... ella?
- MATIES.- Eres ella, estic completament segur. Per això estaves ací, assentada en el banc, sense que ningú s'enterara de la teua presència, quan hem tancat la porta de l'iglésia. Eres ella, clar... Ara ho veig en completa nitidea. Sabia que un dia o un atre vindries a per mi. ¿Cóm no ho he pensat abans?
- ÀNGELA.- He de reconéixer que ara sí que sé per on va. Crec que sé a qui es referix al dir ella.

- MATIES.- *(En peu, furiós.)* ¡Lo que no estic és disposat a consentir que vingues a burlar-te! ¡Tot, manco això! ¿A qué vens? ¡Digues la veritat! Vens a per mi, ¿no? ¿És ya la meua hora? ¿És eixa la causa per la que estàs ací?
- ÀNGELA.- *(Entre incrèdula i irònica.)* ¿Qué? ¿Pero qué diu? *(Ha comprés les paraules de MATIES i esclafix a riure.)* ¡Açò sí que està bo! ¿Vosté es pensa que yo soc...? *(Riu en ganes.)* Perdona que em riga, pero és que no m'ho esperava. Vosté creu que soc...
- MATIES.- *(Frenètic, va cap ad ella.)* ¡Ni una carcallada més! ¡Ya n'hi ha prou! ¡Sé qui eres! ¡Sé lo que pretens! I torne a dir-te que...
- ÀNGELA.- *(El talla.)* ¡No, Pare Maties, no! ¡Vosté no sap qui soc! ¡Està totalment equivocat! No cap dubte de que ha llegit moltes noveles i molts llibres sobre el tema. ¿Vosté ha cregut que yo era... la Mort? *(Riu.)* És això, ¿no és aixina? Ha imaginat que yo vinc a endur-me'l al Més Allà, ¿no? ¡Té gràcia! ¡Moltíssima gràcia! *(Torna a riure.)*
- MATIES.- *(Confús, pero més calmat.)* Pero... ¿no eres ella?
- ÀNGELA.- No ho soc, naturalment que no ho soc. ¿Per qué ho ha cregut vosté?
- MATIES.- *(Torna al banc. S'assenta. Llarc silenci.)* He fet el ridícul, ¿veritat?
- ÀNGELA.- No; ha estat vosté graciós, això és tot.
- MATIES.- Té vosté raó. He llegit massa obres lliteràries, en les que la Mort es presentava baix la forma d'una figura humana.
- ÀNGELA.- Pero... ¿qué li ha donat a entendre que yo poguera ser ella?
- MATIES.- No sé... El seu misteri al parlar... El modo en que ha assegurat conéixer aquell fet que ocorregué en este poble fa uns anys. És dir, si es referia al que yo estic pensant.
- ÀNGELA.- Em referia ad ell, d'això pot estar segur.
- MATIES.- *(Després de mirar-la fixament als ulls.)* ¿Per qué no em diu ya la veritat? ¿Quí és vosté?
- ÀNGELA.- Aguarde un moment, per favor. Abans he d'assegurar-me d'una cosa encara.
- MATIES.- ¿De quina?
- ÀNGELA.- Deixe'm mirar. *(Repassa en la mirada tot el seu entorn lentament, com assegurant-se de que es troba en el lloc just.)* No hi ha dubte. Estic segura. Ací fon. Este és el punt.
- MATIES.- ¡Per l'amor de Deu! ¿Vol parlar clar d'una vegada? ¿Quí és vosté?
- ÀNGELA.- *(En molta calma.)* Ho volgueren portar en secret, en complet misteri. No esperaven que el fet poguera acabar trencant les muralles del silenci, i que s'escampara als quatre vents. *(Pausa llarga. MATIES l'atén, preocupat i vivament dolgut.)* Ho tenien tot perfectament planejat. Mai se coneixeria la veritat. El terrible pecat quedaria per a sempre cobert per les teles de l'engany i del vil frau. Ningú arribaria mai a pensar que aquella recent naixcoda criatura que havien abandonat en este mateix lloc, era el fruit del pecat d'una enfollida joveneta, desgraciada i pecadora, i d'un home, que l'opinió pública d'este poble malaït, haguera enviat a cremar en la foguera de la justa venjança. *(S'assenta al costat del Retor.)* He de reconéixer que probablement tingueren raó, no ho sé, pero... La condena de silenci que feren caure sobre la jove mare, resultà un terrible castic, una inaguantable roca, que l'anà esclafant poc a poc, fent-la sofrir del modo més terrible. *(Transició.)* Lo que seguix, ya ho pot vosté imaginar. El tir els ixqué per la culata. Perque aquella joveneta, un bon dia, quan ya no li fon possible seguir aguantant més, parlà. I

parlà com mai ho havia fet en anterioritat. I aquell mur de mentires i de fraus, se'n vingué a terra estrepitosament, deixant al descobert la més terrible, pero al mateix temps, autèntica, de les veritats. I aquell dia la notícia tornà a escampar-se com si fora pólvora ardent. Més llaugera encara, si cap. I el poble s'enterà, conegué aquella veritat que deixava a l'aire les vergonyes d'aquell home que havia pecat junt a la desbarriada jove. *(Sospira.)* Aquell home, pare del fruit de la seua acció, no feu una atra cosa que recollir-lo en este mateix lloc, a qui li va dedicar les llògiques atencions com a pare, els anys que encara li quedaven de vida. D'aquell fet es complixen ara trentacinc anys. ¿Cal que seguixca, Pare Maties?

MATIES.- *(Llarga pausa. Passeja pensatiu.)* Des de que ha entrat en esta iglésia sabia realment qui era yo, ¿veritat?

ÀNGELA.- *(Somriu amargament.)* Clar.

MATIES.- Ho ha sabut sempre, ¿no?

ÀNGELA.- Des del dia en que yo mateixa te vaig deixar ací, junt al confessorari, embolicat en aquells oixosos bolquers que rodejaven el teu menut cos.

MATIES.- Quan la vaig vore, alguna cosa seua em cridà l'atenció. No sabia explicar ni el qué ni el cóm, pero aixina ocorregué.

ÀNGELA.- He sabut dels teus passos durant tota la teua vida. Des de que ton pare se'n va anar d'esta parròquia, junt a ta tia Andrea i junt a tu, fogint de l'opinió pública que havia caigut sobre ell.

MATIES.- Que vosté feu que caiguera, ¿no seria millor dir-ho aixina?

ÀNGELA.- ¿Creus que ell no s'ho mereixia?

MATIES.- No crec que yo siga el més indicat per a respondre eixa pregunta.

ÀNGELA.- ¿Per qué no? Tu l'has conegut més temps que yo. Vixqueres vint anys junt ad ell. ¿No creus que és temps suficient?

MATIES.- Pero yo no tenia us de raó quan aquells fets ocorregueren. No seria capaç d'emetre un juí just.

ÀNGELA.- Això és un tant al meu favor.

MATIES.- ¿A qué ha vingut?

ÀNGELA.- A vore't.

MATIES.- ¿No creu que ha passat massa temps, que podia haver-ho fet abans?

ÀNGELA.- En efecte, ha passat molt des de tot allò, pero...

MATIES.- Continue.

ÀNGELA.- ¿No has oït parlar mai del temor humà?

MATIES.- Per supost que sí; i moltes vegades, pero en este cas...

ÀNGELA.- Mai me perdonares, ¿veritat?

MATIES.- ¿Tenia motiu acàs?

ÀNGELA.- No, és de veres, no ne tenies, és cert. *(S'alça i camina fins al primer terme esquerre.)*

MATIES.- És curiós. Tantes vegades, durant la meua vida, que havia ensomiat en este moment, ignorant si vosté encara viuria o no, i ara, quan l'ensomi es fa realitat, no sabia qué dir sobre lo que sent.

- ÀNGELA.- Te comprenc. És massa lo que et demane, ho sé...
- MATIES.- (*En to acusador.*) ¿Per qué me deixà? ¿No existia una solució millor?
- ÀNGELA.- ¿Solució millor dius? ¡Cóm se nota que no conegueres als llops que vivien en este poble! ¿Quina importància podia tindre per ad ells la meua opinió al respecte? Yo era la mala, la jove puteta, filla de la tia Pansa, una desgraciada perduda, que havia capgirat a molts hòmens de la població. Si la pobra de ma mare ya fruía de dita calificació, ¿quina m'anava a correspondre a mi? ¿De quí de tots els hòmens del poble era el fill que acabava de dur al món? ¿Qué podia fer yo en ell? (*Transició.*) No, no tenia un atre camí que el que vaig prendre. Deixar-te en el lloc precís, justament al conte d'aquell que junt a mi havia derramat la sembra per a que el fruit prenguera vida. Ací estava el teu pervindre, junt a ton pare, junt al venerable don Moisés, aquell eixemplar cinquantó, templat com ell a soles, que m'havia obert els ulls al sentit del plaer.
- MATIES.- ¡Calle, per Deu!
- ÀNGELA.- Estic parlant de ton pare, Maties. No devies molestar-te d'eixe modo.
- MATIES.- Està parlant d'un home a qui destrossà la seua vida. D'un home que tingué que fugir a tota pressa el dia en que la seua llengua escampà als quatre vents l'amarga veritat.
- ÀNGELA.- ¿Amarga dius? ¿Aixina ha resultat per a tu?
- MATIES.- Junt ad ell vaig estar mentres vixqué. I en recort a la seua memòria, ingressí en el seminari, vaig fer la carrera eclesiàstica, convertint-me finalment en sacerdot. Tot ho vaig fer en el seu honor.
- ÀNGELA.- Molt el volgueres.
- MATIES.- I el voldré mentres Deu me done vida. (*En orgull.*) Fon un home sancer.
- ÀNGELA.- I yo vaig ser la serp verinosa, clar...
- MATIES.- ¿A qué ha vingut? Per a mi, mai existí mare. No la hi hagué mai. Eixa paraula que tant significa per als demás, està mancada de valor en el meu cas. Diga'm, Àngela... ¿Qué pretén al vindre esta nit?
- ÀNGELA.- Ya t'ho he dit. Vore't, conéixer-te, parlar en tu per primera vegada en la vida. Fer allò que deguí de fer fa molts anys, i que el temor m'ho va impedir.
- MATIES.- ¿Remordiment tal vegada?
- ÀNGELA.- És possible que ho siga. Pots pensar lo que més et plaga.
- MATIES.- (*Directe.*) Durant els anys de la meua infància i els primers de l'adolescència, es parlà alguna cosa sobre vosté. D'aspecte desgraciadament llamentable, ya comprén... ¿Era tot veritat?
- ÀNGELA.- Sigam sincers, ¿no és millor? ¿Vols dir si yo era en realitat lo que la gent opinava sobre mi? ¿Vols saber si era una puta? (*Reacció en el rostre d'ell.*) Puix, sí, ho vaig ser. També la meua fugida del poble, junt a ma mare, va resultar penosa i cruel. No cregues que no. Hi havia que viure, que menjar, que vestir... En la capital no és fàcil. No ho és ara, ni tampoc ho era en aquells dies. I aquella fama que heretí de ma mare innocentment, vaig tindre que convertir-la en realitat. I ho vaig ser, sí. De fet, encara ho soc. Eixa condició resulta com un estrany adhesiu, que mai no es desapega de la persona. (*Transició.*) Té gràcia, ¿veritat? Ya veus, Maties... ¡Ta mare és una qualsevol, una perduda!

- MATIES.- ¡Prou!
- ÀNGELA.- ¿Qué et molesta, el calificatiu, o el que siga ta mare?
- MATIES.- ¡Tot! ¡Me molesta tot! Principalment, el fet de que haja tornat, després de no haver-ho fet mai, i damunt de tot, mostrant eixa visible acusació cap a un ser que en res se li pareixia... ¡En res!
- ÀNGELA.- Mai havia vist un amor tan fidel cap a un pare. Te felicite.
- MATIES.- Si vosté l'haguera conegut com yo, mai s'haguera portat de la forma en que ho feu, itingaho per segur!
- ÀNGELA.- Si ell haguera segut com degué ser, no estaríem els dos parlant ací sobre eixe tema.
- MATIES.- ¡Vosté no té ni idea de cóm era ell!
- ÀNGELA.- És possible que inclús més que tu, Maties. *(Transició.)* A propòsit, ¿a quí se li ocorregué batejar-te en eixe nom? Ad ell, ¿veritat? Com si el vera... 'Ad este chiquet li posarem de nom Maties.' ¿A que sí? ¿A que fon aixina?
- MATIES.- *(Secament.)* ¡Mai ho he sabut! ¡Ni m'he preocupat en averiguar-ho!
- ÀNGELA.- Està be. No té massa importància. Anant a la veritat, pense que no en té gens. *(Hi ha una llarga pausa. Lentament, camina fins al banc, on torna a assentar-se.)* No sé, de veres és que pot ser que tingues raó. No sé si he fet be en vindre.
- MATIES.- *(Acusador.)* ¡No! ¡No ho ha fet, Àngela! ¡Per supost que no! ¡No degué de fer-ho! Hi ha coses que fer-les tart, fòra de temps, resulten encara pijors que no haver-les fet mai.
- ÀNGELA.- Torne a repetir que potser estigues en possessió de la veritat en estos moments.
- MATIES.- Sé be que tal vegada mai no hauria esperat la meua reacció, tal i conforme s'ha produït, pero... Ho lamente, senyora... Ho lamente de veres...
- ÀNGELA.- No... No eres sincer... Mai ho lamentaràs. Al contrari, en estos moments te trobes totalment realitat, puix no has obrat de cap manera distinta a com ho havies planejat durant tota ta vida, ¿no és aixina?
- MATIES.- *(Desafiant.)* ¿I qué, si fora com diu? ¿És que acàs no m'ha donat suficients motius? ¿No li pareix que la meua reacció seria la lògica, la més mereixcuda per la seua nefasta conducta?
- ÀNGELA.- *(Sentidament.)* Mai m'has perdonat, ni mai ho faràs. *(Pausa.)* No soc una atra cosa per a tu que allò que soc per als atres.
- MATIES.- ¿Qué esperava? ¿Acàs una actitud molt diferent a la que mostre? ¿No li pareix que seria demanar massa?
- ÀNGELA.- No sé... És possible. Podria ser, des del seu punt de vista, pero en canvi, des del meu...
- MATIES.- *(La talla.)* Des del seu, sempre han resultat completament distintes les coses, ¿no és aixina?
- ÀNGELA.- ¿Tu qué creus?
- MATIES.- Estic segur de que sí.
- ÀNGELA.- *(Pausa. S'alça i passeja.)* Crec que ya hauràs comprés que eixa persona que buscava eres tu.
- MATIES.- Està ben clar, pero...
- ÀNGELA.- Continua.

- MATIES.- Ha dit que no la coneixia, que no sabia cómo era...
- ÀNGELA.- I era cert. No sabia qui eres. De fet, encara no ho sé.
- MATIES.- Ya entenc. Es referix interiorment, ¿no?
- ÀNGELA.- En efecte.
- MATIES.- Pux crec que pronte va a saber-ho. No tindrà que tardar massa, si és que encara no ho sap.
- ÀNGELA.- La persona que yo buscava no és la que he trobat. I em causa dolor comprovar-ho.
- MATIES.- ¿No ha pensat que tal volta, eixa persona no existix en atre lloc només que en la seua ment?
- ÀNGELA.- Potser...
- MATIES.- Mire, Àngela, vaig a ser-li molt franc. Trentacinc anys són massa temps per a que en mija hora quede borrat tot lo que eixa llarga etapa significa. ¿No ho veu vosté aixina?
- ÀNGELA.- (*Molt trista.*) Lo que veig és que eixe temps ho és, si per damunt de tot existix una barrera completament infranquejable.
- MATIES.- Tampoc esperava que la hi haguera, ho sé.
- ÀNGELA.- Per lo tant, és inútil pregar el teu perdó, ¿no?
- MATIES.- Com a fill, deu reconéixer que seria demanar massa, ¿no creu?
- ÀNGELA.- ¿I com a discípul de Crist?
- MATIES.- El perdó entra dins de les meues atribucions com a tal, sempre que existixca una confessió com Deu mana, plena de sinceritat i de sentiment.
- ÀNGELA.- Ya. En un confessorari per testic, ¿no?
- MATIES.- No cal confessorari quan és el cor qui parla obertament.
- ÀNGELA.- ¿I no creus que el meu cor està fent-ho en estos moments?
- MATIES.- ¿Després de tant de temps?
- ÀNGELA.- ¿Per qué no?
- MATIES.- ¿I per qué no abans?
- ÀNGELA.- Abans no estava preparada per a fer-ho.
- MATIES.- ¿I ara sí?
- ÀNGELA.- (*Decidida.*) Ara, sí.
- MATIES.- (*Torna a assentar-se en el banc.*) ¿Algun motiu especial?
- ÀNGELA.- ¿I qué pot importar-te el que n'hi haja o no?
- MATIES.- (*Insistix.*) ¿El hi ha?
- ÀNGELA.- (*Després d'un expressiu silenci.*) Sí.
- MATIES.- Ya. (*La mira en interés.*)
- ÀNGELA.- (*Després d'una llarga pausa, mentres torna a assentar-se junt al Retor.*) Me queda poc de vida. Potser només tres mesos... Sis, a més.
- MATIES.- (*Acusa el colp. Es posa en peu i camina cap al primer terme dreta.*) Alguna cosa aixina em recelava.
- ÀNGELA.- No era massa difícil imaginar-ho, ¿veritat?
- MATIES.- Conforme avançàvem en la nostra conversació, el meu cor em dictava eixa possibilitat.

- ÀNGELA.- ¿Comprends ara el per qué he vingut? Busque el teu perdó. El necessite, fill meu. I espere que m'entengues.
- MATIES.- (*Terriblement dur.*) És curiós. Diria que inclús sonen agradables eixes paraules en els seus llavis. 'Fill meu'. Dos senzilles paraules, ¿veritat? i l'quànt signifiquen realment! (*Acusador.*) ¿Per qué no les feu brotar del seu pit en anterioritat? ¿No podia sospitar al menys que eixe *fill seu* que ara nomena de manera tan especial, també vivia plenament interessat en oir eixes paraules alguna vegada, molt abans de quan les ha pogudes oir?
- ÀNGELA.- (*Dolguda, pero sincera.*) Si saberes que no ha segut esta la primera vegada que les he fet brollar dels meus llavis...
- MATIES.- ¿Ah, no?
- ÀNGELA.- Sempre t'he dut en el meu cor, encara que no em cregues. ¡Sempre! Pero no sempre les circumstàncies són com una volguera que foren, ¿entens?
- MATIES.- Sí, sé que no ho són, efectivament, pero...
- ÀNGELA.- Pero deuria d'haver vingut abans, ho sé. Eixa és la teua forma de vore la nostra situació. I no ne cap atra, ¿veritat?
- MATIES.- Exacte, no ne cap atra. Li pregue que no em demane més. No fa encara ni una hora que nos hem conegut. No pretendrà que en tan poc de temps...
- ÀNGELA.- (*Tallant-lo.*) No, no pretenc lo que dius, ho comprend perfectament. Només volguera una cosa, un raig d'esperança, una chicoteta llum a la que aferrar-me, que pugua servir-me com de pròlec a un venidor perdó. Només això és lo que pretenc, fill meu. ¿És tan difícil per a tu brindar-me sol eixe chicotet raig de vida, precisament per a esta vida que se m'està esmonyint ràpidament d'entre les mans?
- MATIES.- (*Pausa.*) M'està demanant massa. És impossible lo que vosté vol.
- ÀNGELA.- ¿Ni només eixe raig?
- MATIES.- La finestra del meu cor encara es troba tancada. Ningun raig pot penetrar al seu través.
- ÀNGELA.- Comprend. Es tracta d'una ferma finestra, no cap dubte.
- MATIES.- En efecte, ho és.
- ÀNGELA.- Està be. En eixe cas, me'n tindrè d'anar. (*Es posa en peu.*)
- MATIES.- (*Fa intent d'anar cap a l'esquerra.*) Vaig per la jaqueta. L'acompanyaré a l'hostal.
- ÀNGELA.- No, Pare Maties, no ho faça. No vullc molestar-lo més.
- MATIES.- (*Ha quedat detingut per les paraules d'ella.*) No és molèstia. Espere. És només un moment. (*Decidit, acaba per fer mutis per l'esquerra.*)
- ÀNGELA.- (*Després d'uns instants, s'acosta al primer terme, alça la mirada cap a l'imaginari Crist, i li parla.*) Ya ho has vist. No ha pogut ser. De res ha servit que entonara el meu sincer *Mea culpa*. Possiblement ell tinga raó, i haguera debut d'entonar-lo abans. No sé... ¿Tu qué creus? Sí, ya sé que front a Tu no tinc cap de dubte, que he pagat lo que et devia, que m'has perdonat, ho sé... Pero era tant lo que necessitava el d'ell... Me comprends, ¿veritat? (*Somriu amargament.*) Sí... Tu sempre m'has entés. Sempre fores el meu Amic. L'Amic sincer que mai no em fallà. (*Se persigna i camina cap al lateral dret. En arribar, es gira i torna a mirar a Crist.*) No em falles esta vegada tampoc. Fes-li entendre que lo que vaig a fer és lo millor per a tots. Yo sé que Tu m'entens. Fes que també ho comprenga

Ell. Només em queda preguntar-te una cosa, i ya mai més te'n demanaré una atra. Perdona'm per lo que vaig a fer, i acull-me al teu costat. *(Torna a fer la senyal de la Creu, i immediatament fa mutis.)*

L'escena queda solitària uns instants. En acabant torna a entrar MATIES, vestint jaqueta. En no vore a ÀNGELA es sorprén.

MATIES.- ¿Àngela? ¿On està, Àngela? *(En este instant, se sent el sec sò d'un tir.)* ¿Qué? ¿Qué ha segut això? *(Es dirigix cap a la dreta, per on ha fet mutis ÀNGELA, i una volta ha fet mutis, llança uns crits esgarradors.)* ¡Nooooo....! ¡No és possible!... ¡Àngela!... ¡Àngela!....

Tots els drets reservats. El contingut d'esta revista està protegit per la llei, la qual estableix penes de multes i inclús presó, además de les corresponents indemnizacions per danys i perjuins, per als qui reproduïxquen o plagien, de forma total o parcial una obra artística, literària o científica, o la seua transformació, interpretació o eixecució artística fixada en qualsevol classe de suport o comunicada per qualsevol mig, sense el preceptiu consentiment i autorizació dels autors.

La present revista s'edita exclusivament en format electrònic, per a la seua difusió lliure i gratuïta. Per *difusió* s'entén:

- La seua visualizació en qualsevol mig electrònic.
- L'enllaç a la seua direcció URL en qualsevol pàgina web (mencionant la seua procedència).
- La seua impressió en paper per a us exclusivament particular.
- La posta a disposició de la revista per a terceres persones, en les mateixes condicions.
- La seua comunicació pública per mijos electrònics.

Queda absolutament prohibida la seua venda o la seua impressió en sèrie sense l'autorizació expressa de l'**Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana**.

© Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

ISSN: 2172-5810.